

**UCHWAŁA NR
RADY MIEJSKIEJ WROCŁAWIA
z dnia 2026 r.**

**w sprawie wprowadzenia zakazu używania wyrobów pirotechnicznych na terenie
Gminy Wrocław**

Na podstawie art. 40 ust. 3 i 4 oraz art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2025 r. poz. 1153 i 1436) Rada Miejska Wrocławia uchwala, co następuje:

§ 1. Wprowadza się na obszarze Gminy Wrocław zakaz używania wyrobów pirotechnicznych zawierających materiały pirotechniczne, które są jedną z odmian materiałów wybuchowych, będących materiałami lub mieszaninami materiałów przewidzianych do wytwarzania ciepła, światła, dźwięku, gazu, dymu lub kombinacji tych efektów w wyniku samopodtrzymującej, egzotermicznej reakcji chemicznej.

§ 2. Zakaz, o którym mowa w § 1, dotyczy:

- 1) miejsc dostępnych dla publiczności, a w szczególności dróg, ulic, placów, parków, ogrodów, trawników lub zieleńców;
- 2) nieruchomości niebędących miejscami dostępnymi dla publiczności, jeżeli użycie wyrobów pirotechnicznych powoduje imisję hałasu, substancji lub innych oddziaływań wykraczających poza granice tych nieruchomości.

§ 3. Zakaz, o którym mowa w § 1, nie dotyczy wyrobów pirotechnicznych do pojazdów, wyrobów pirotechnicznych przeznaczonych do użytku teatralnego oraz wyrobów pirotechnicznych widowiskowych, o których mowa w art. 3 ust. 36-38 ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz.U. z 2022 r. poz. 2378), jeżeli:

- 1) wyroby pirotechniczne do pojazdów, będące elementami urządzeń bezpieczeństwa stosowanych w pojazdach, zawierających wyroby pirotechniczne, wykorzystywane są do uruchamiania tych lub innych urządzeń bezpieczeństwa;
- 2) wyroby pirotechniczne przeznaczone do użytku teatralnego wykorzystywane są na scenie wewnątrz lub na zewnątrz budynków, w tym w produkcji filmowej i telewizyjnej lub do podobnego użytku;
- 3) wyroby pirotechniczne widowiskowe przeznaczone są do celów rozrywkowych w ramach działalności uregulowanej w ustawie z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz.U. z 2024 r. poz. 87 i z 2025 r. poz. 1173).

§ 4. Przepisów uchwały nie stosuje się w przypadku używania przez uprawnione podmioty, w celu wykonywania przez nie zadań ustawowych lub statutowych, petard sygnalizacyjnych oraz rakiet do sygnalizacji podczas mgły lub deszczu, oznaczonych symbolem 20.51.14 wg Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług, stanowiącej załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 września 2015 r. w sprawie Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług (PKWiU) – (Dz. U. poz. 1676, z 2017 r. poz. 2453, z 2018 r. poz. 2440, z 2019 r. poz. 2554 oraz z 2020 r. poz. 556).

§ 5. Kto narusza zakaz określony w § 1, podlega karze grzywny wymierzonej na zasadzie i trybie określonym w prawie o wykroczeniach – na podstawie ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2025 r. poz. 860,

1178, 1661, 1814 i 1818) oraz ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2025 r. poz. 734, 1676, 1814 i 1818).

§ 6. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Wrocławia.

§ 7. Uchwałę ogłasza się obwieszczając ją poprzez rozplakatowanie obwieszczeń w miejscach publicznych, a także w sposób zwyczajowo przyjęty, czyli w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Miejskiego Wrocławia (bip.um.wroc.pl) oraz w środkach masowego przekazu, ze wskazaniem w obwieszczeniach daty ogłoszenia zgodnej z dniem ogłoszenia obwieszczenia.

§ 8. Uchwałę ogłasza się w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

§ 9. Uchwała wchodzi w życie w ciągu 3 dni od obwieszczenia.

Przewodniczący Rady
Miejskiej Wrocławia

UZASADNIENIE

Celem niniejszej uchwały jest zaktualizowanie ciążącego na Gminie Wrocław zadania zaspokajania zbiorowych potrzeb wspólnoty i unormowanie spraw nieobjętych zakresem normowania innych przepisów, poprzez zapewnienie

- ochrony zdrowia
- ochrony porządku publicznego i bezpieczeństwa obywateli

w ten sposób, iż na jej terenie wprowadza się zakaz używania wyrobów pirotechnicznych zawierających materiały pirotechniczne, które są jedną z odmian materiałów wybuchowych, będących materiałami lub mieszaninami materiałów przewidzianych do wytwarzania ciepła, światła, dźwięku, gazu, dymu lub kombinacji tych efektów w wyniku samopodtrzymującej, egzotermicznej reakcji chemicznej (o których mowa w art. 3 ust. 35 ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz.U.2022.2378 t.j. z dnia 2022.11.21), zwanych potocznie fajerwerkami, petardami, racami, sztucznymi ogniami.

Na zasadzie art. 40 ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (dalej u.s.g.) w zakresie nieuregulowanym w odrębnych ustawach lub innych przepisach powszechnie obowiązujących rada gminy może wydawać przepisy porządkowe, jeżeli jest to niezbędne dla ochrony życia lub zdrowia obywateli oraz dla zapewnienia porządku, spokoju i bezpieczeństwa publicznego.

Wskazane przepisy porządkowe wydawane być mogą wyłącznie w oparciu o tę generalną klauzulę kompetencyjną, przy spełnieniu warunku tego rodzaju, iż regulowany aktem prawa miejscowego zakres nie został uprzednio unormowany w innych przepisach powszechnie obowiązujących, a nadto musi być wprowadzana regulacja nieodzowna dla ochrony życia lub zdrowia obywateli oraz dla zapewnienia porządku, spokoju i bezpieczeństwa publicznego.

W odniesieniu do przedmiotowej regulacji, która ma być wprowadzona aktem prawa miejscowego, należy zatem dokonać oceny, czy obejmowany zakres jest nieuregulowany.

Pozornie czynny polegający na używaniu środków pirotechnicznych, wyczerpujące w szczególnych okolicznościach znamiona czynów zabronionych, możliwe byłoby do sankcjonowania w oparciu o przepisy karny ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (dalej k.w.), w szczególności art. 51 § 1 k.w., 83 § 1 k.w. oraz art. 145 § 1 k.w.

Warto jednak wskazać, że wykroczenie z art. 51 § 1 k.w. jest wykroczeniem skutkowym, wymagającym działania osoby pokrzywdzonej tym czynem.

Zgodnie z przyjętym orzecznictwem odpowiedzialności z art. 51 § 1 ustawy Kodeks wykroczeń podlega ten, kto krzykiem, hałasem, alarmem lub innym wybrykiem zakłóca spokój, porządek publiczny lub spoczynek nocny. Powołany przepis uzależnia odpowiedzialność za wykroczenie od stwierdzenia, iż czyn sprawcy stanowi wybryk, przez który rozumie się każde zachowanie odbiegające zwyczajowo od przyjętego w danym miejscu, czasie i okolicznościach.

Jest to zatem zachowanie, którego ze względu na zwykłe normy ludzkiego współżycia nie należało się spodziewać, stanowiące rażące naruszenie norm współżycia społecznego, wchodzące w kolizję nie tylko z obyczajowością, ale także z powszechnie obowiązującymi normami zwyczajowymi, ukształtowanymi historycznie i kulturowo. Zachowanie opisane w art. 51 § 1 k.w. musi być nadto z uwagi na strukturę strony podmiotowej zachowaniem umyślnym.

Jak podniesiono wcześniej, wykroczenie z art. 51 § 1 k.w. jest wykroczeniem skutkowym, stąd – by móc postawić zarzut jego popełnienia – niezbędna jest osoba zawiadamiająca o popełnieniu czynu zabronionego.

Wobec tego w przypadku stwierdzenia użycia środka pirotechnicznego takiego, które miałyby nieść z sobą odpowiedzialność na gruncie wykroczeniowym z uwagi na ewentualne zakłócenie, organ mandatowy musiałby skupiać się w pierwszej kolejności na ustalaniu świadków zdarzenia, czyli potencjalnych pokrzywdzonych, by dopiero na podstawie ich oświadczeń dokonać oceny, w toku czynności wyjaśniających podjętych na miejscu zdarzenia, czy doszło do popełnienia wykroczenia (*„W celu ustalenia, czy istnieją podstawy do wystąpienia z wnioskiem o ukaranie oraz zebrania danych niezbędnych do sporządzenia takiego wniosku, Policja z urzędu przeprowadza czynności wyjaśniające. Czynności te w miarę możliwości należy podjąć w miejscu popełnienia czynu bezpośrednio po jego ujawnieniu. Powinny one być zakończone w ciągu miesiąca od ich podjęcia”* - art. 54 § 1 ustawy z dnia Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, dalej k.p.w.). Zarazem dowodu z zeznań nie wolno zastępować treścią pism, zapisków lub notatek urzędowych. Świadek byłby każdorazowo obowiązany stawić się na wezwanie i złożyć zeznania (art. 177 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego, dalej k.p.k., w zw. z art. 41 § 1 k.p.w.).

Praktyka Straży Miejskiej Wrocławia wskazuje przy tym, że osoby pokrzywdzone nie chcą dokonywać zawiadomień, ponieważ wiąże się do z niemożnością pełnej anonimizacji ich danych osobowych.

Świadek, a taki status posiada osoba pokrzywdzona w toku czynności wyjaśniających oraz wszczętego postępowania, może wnieść o anonimizację danych, ale jedynie w zakresie miejsca zamieszkania i miejsca pracy, a także numeru telefonu, telefaksu ani adresu poczty elektronicznej pokrzywdzonych i świadków (art. 148a k.p.k. w zw. z art. 37 § 13 k.p.w.).

W dalszym ciągu w aktach sprawy dostępne jest imię i nazwisko tej osoby.

Tymczasem osoba podejrzana (osoba, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie) lub jej obrońca są uprawnieni do zapoznania się z tymi właśnie aktami sprawy zawierającymi dane świadka (art. 156 § 1 k.p.k. w zw. z art.

38 § 1 k.p.w.).

Nie dziwi wobec powyższego obawa świadków/pokrzywdzonych przed dokonywaniem zawiadomień, skoro prawodawca nie uznał, iż konieczne jest chronienie ich tożsamości przed sprawcą wykroczenia, którym może być sąsiad lub osoba mieszkająca w niewielkim oddaleniu od miejsca zamieszkania pokrzywdzonego.

Gdy rzecz idzie z kolei o art. 145 § 1 k.w., to istotnie, wolą prawodawcy ten, *kto zanieczyszcza lub zaśmieca obszar kolejowy lub miejsca dostępne dla publiczności, a w szczególności drogę, ulicę, plac, ogród, trawnik lub zieleniec, podlega karze grzywny **nie niższej niż 500 złotych***.

Przywołana jednostka redakcyjna zmieniona została ustawą z dnia 22 lipca 2022 r. o zmianie niektórych ustaw w celu przeciwdziałania przestępczości środowiskowej (Dz.U.2022.1726 z dnia 2022.08.17) z dniem 1 września 2022 r., a istotną zmianą była ta odnośnie dolnej granicy ustawowego zagrożenie możliwej do zastosowania w postępowaniu mandatowym, którą ustalono na 500,00 złotych (będącą zarazem górną granicą w tym postępowaniu ze względu na ograniczenie wynikające z art. 96 § 1 k.p.w.).

Przy czym i na podstawie tego artykułu nie jest możliwe, co do zasady, sankcjonowanie używania środków pirotechnicznych, albowiem nie każde odpalenie „fajerwerków” wiąże się z zaśmieceniem, skoro osoby używające wyrobów pirotechnicznych po wystrzeleniu mogą pozbierać resztki, np. tekturowe opakowanie zbiorcze, z którego, po uprzednim ustawieniu na gruncie, wylatywały wyroby.

Niemożliwe jest także zastosowanie przez organ ścigania kwalifikacji prawnej z art. 83 § 1 k.w. Istotnie, kto nieostrożnie obchodzi się z materiałami wybuchowymi, łatwo zapalnymi lub substancjami promieniotwórczymi albo wykracza przeciwko przepisom o wyrobie, sprzedaży, przechowywaniu, używaniu lub przewożeniu takich materiałów, podlega karze aresztu, grzywny albo karze nagany.

Pojęcie materiałów wybuchowych zdefiniowane zostało w ustawie z dnia 13 czerwca 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym jako::

- substancje chemiczne stałe lub ciekłe albo mieszaniny tych substancji, które pod wpływem bodźców zewnętrznych są zdolne do gwałtownej reakcji chemicznej, której towarzyszy wydzielanie produktów gazowych o takiej temperaturze i ciśnieniu i z taką szybkością, że mogą powodować zniszczenia w otaczającym środowisku, a także wyroby wypełnione materiałem wybuchowym, z wyłączeniem amunicji,
- materiały pirotechniczne - materiały lub mieszaniny materiałów przewidzianych do wytwarzania efektów cieplnych, świetlnych, dźwiękowych, gazu, dymu lub kombinacji tych efektów, w wyniku bezdetonacyjnej, samopodtrzymującej się reakcji chemicznej, a także

wyroby wypełnione materiałem pirotechnicznym,

- plastyczne materiały wybuchowe - materiały wybuchowe, których opis jest przedstawiony w części 1. "Opis materiałów wybuchowych" w ust. 1 załącznika technicznego do Konwencji w sprawie znakowania plastycznych materiałów wybuchowych w celu ich wykrywania, podpisanej w Montrealu dnia 1 marca 1991 r. (Dz. U. z 2007 r. poz. 948).

Kluczowe jednak dla zaistnienia czynu zabronionego stypizowanego w art. 83 § 1 k.w. jest zrozumienie jego strony przedmiotowej wynikającej z pojęcia „nieostrożnie”. Nieostrożne obchodzenie się z materiałami wybuchowymi, łatwo zapalnymi lub substancjami promieniotwórczymi polega na takim z nimi postępowaniu, które może powodować zagrożenie dla życia lub zdrowia człowieka albo dla mienia. Zważywszy na drugą odmianę zabronionego w art. 83 k.w. zachowania, przez nieostrożne obchodzenie się z określonymi w tym przepisie materiałami lub substancjami należy rozumieć jakiekolwiek postępowanie z nimi, które narusza niesformalizowane, ale wynikające z doświadczenia życiowego reguły ostrożności, jakie powinny być przestrzegane w odniesieniu do niebezpiecznych materiałów i substancji (Bojarski Tadeusz (red.), Kodeks wykroczeń. Komentarz. Opublikowano: LEX/el. 2020).

Użycie wyrobu pirotechnicznego nie musi być powiązane z nieostrożnością. Sprawca może dochować wszak należytej staranności, separując się w trakcie działania od osób postronnych, bądź odrzucając petardę w miejsce odosobnione. Nie zostaną w takim przypadku wyczerpane znamiona wykroczenia. Regulacja zatem i ta jest niepełna, możliwa bardziej do zastosowania przy ewentualnym niewłaściwym składowaniu materiałów, o których mowa w przywołanej jednostce redakcyjnej.

Także w przepisach karnych umieszczonych w aktach prawnych innych niż ustawa Kodeks wykroczeń nie zawarł prawodawca unormowania odnoszącego się do używania wyrobów pirotechnicznych takiego, które normowane jest w niniejszej uchwale.

Poprzez art. 59 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz.U.2023.616 t.j. z dnia 2023.03.31), dla przykładu, przewidziano sankcję dla tego, kto wnosi lub posiada na imprezie masowej broń, w rozumieniu ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2022 r. poz. 2516), wyroby pirotechniczne, materiały pożarowo niebezpieczne lub inne niebezpieczne przedmioty lub materiały wybuchowe (podlega grzywnie nie mniejszej niż 180 stawek dziennych, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5). To jednak na gruncie karnym i nie za używanie na terenie Gminy, skoro ta regulacja precyzuje, iż zakaz obejmuje teren, na którym odbywa się impreza masowa.

Dostrzeżona została zatem swoista luka w treści przepisów prawnych powszechnie obowiązujących, rozumiana jako brak „regulacji zawartej w innych przepisach, która w pełni rozstrzyga normatywnie dane zagadnienie, a nie jedynie ogólnikowo je zamarkowuje.

Zaktualizowało się wąskie rozumienie zakresu nieuregulowanego, które przepisy porządkowe będą mogły wypełnić.

Niniejsza uchwała służy właśnie temu celowi, czyli zrealizować idei, dla której stworzono

możliwość wydawania aktów prawa miejscowego wprowadzających przepisy porządkowe, obejmujące regulacją prawną szczególną sytuację na terenie Gminy.

Wskazuje się, że nie można podzielić poglądu, że nie ma możliwości stanowienia przepisów porządkowych w wypadku, gdy dana dziedzina jest objęta zakresem wynikającym z przepisów szczególnych, choćby nawet „ten zakres nie obejmował określonych wypadków”. Taki sposób rozumienia „zakresu nieuregulowanego” doprowadziłby do zupełnego zablokowania możliwości stanowienia przepisów porządkowych, albowiem sprawy ochrony życia, zdrowia, porządku publicznego itd. są już uregulowane ustawowo.

Posłużenie się zwrotem „w zakresie nieuregulowanym”, a nie „w sprawach nieuregulowanych” nie może więc być rozumiane jako całkowity brak regulacji prawnej danej sfery stosunków społecznych, lecz jako objęcie jej wprowadzając taką regulacją, jednak na tyle ogólnie, że zachodzi potrzeba uzupełnienia (uszczegółowienia) tej regulacji aktem porządkowym. Tylko taki sposób wykładni, pozostawiający jak najszersze pole dla prawotwórstwa samorządowego, zapewni właściwą realizację idei samorządności.

Przedstawiciele władzy ustawodawczej dostrzegli tę okoliczność, tj. nieuregulowanie w prawie przypadków użycia środków pirotechnicznych, pomimo konieczności tego rodzaju uregulowania. W obecnej kadencji do sejmowej Komisji Nadzwyczajnej ds. Ochrony Zwierząt trafiły dwa poselskie projekty w tej sprawie.

Stąd, m.in., poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie zwierząt oraz ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (druk nr 729, sejm.gov.pl/Sejm10.nsf/PrzebiegProc.xsp?nr=729).

Projektowaną zmianą w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2023 r. poz. 1580) proponuje się następujące zmiany:

1) po art. 7 dodaje się art. 7a w brzmieniu:

„Art. 7a. 1. W celu zapobiegania narażaniu zwierząt na cierpienie, utratę zdrowia lub życia zabrania się używania wyrobów pirotechnicznych widowiskowych klasy F3, o których mowa w art. 62c ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2378).

2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy przedsiębiorców i jednostek naukowych, działających na podstawie przepisów ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz podmiotów uprawnionych do używania wyrobów pirotechnicznych widowiskowych na mocy odrębnych przepisów.

3. Rada gminy może określić, w drodze uchwały, dni 31 grudnia i 1 stycznia jako dni, w których zakaz określony w ust. 1 nie obowiązuje. Uchwała rady gminy podlega ogłoszeniu w wojewódzkim dzienniku urzędowym”.

W uzasadnieniu projektodawcy wskazują, że „zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 21

sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2023 r. poz. 1580) zwierzę, jako istota żyjąca, zdolna do odczuwania cierpienia, nie jest rzeczą, a człowiek jest mu winien poszanowanie, ochronę i opiekę. Potrzeba opracowania niniejszego projektu ustawy ma źródło w postulatach upowszechnianych przez miłośników zwierząt i środowiska naturalnego, w tym organizacje działające na rzecz ochrony zwierząt, ochrony środowiska lub przyrody. Używanie fajerwerków, w tym przede wszystkim petard, rakiet, rzymskich ogni i wyrzutni rurowych stanowi corocznie problem dla zwierząt wolno żyjących (dzikich) w tym ptaków, a także zwierząt gospodarskich oraz domowych (zwłaszcza psów i kotów) i ich opiekunów. Fajerwerki to potoczne określenie wyrobów pirotechnicznych widowiskowych wykorzystywanych w celach rozrywkowych i przeznaczonych do użytku przez konsumentów. Dla wielu osób fajerwerki stanowią nieodłączny element zabaw odbywających się w Sylwestra i Nowy Rok, jednak w praktyce wygląda to tak, że niektóre osoby nie mogąc doczekać się dni 31 grudnia i 1 stycznia odpalają je wiele dni wcześniej albo wykorzystują pozostałe im jeszcze fajerwerki wiele dni po tym okresie, wywołując trudną do zniesienia, także przez ludzi, chaotyczną kanonadę. Fajerwerki, w tym zwłaszcza petardy, bywają używane w pobliżu lasu, gdzie przerażone powodowanymi przez nie hukami zwierzęta są narażone na cierpienie, a nawet utratę zdrowia lub życia. Zdarzają się przypadki zwierząt w lesie, które padły ze strachu od huku fajerwerków oraz zwierząt, które na skutek dźwięków i błysków wywołanych przez fajerwerki zostały wybudzone ze snu zimowego, co miało poważne skutki dla przetrwania przez nie zimy. Jednocześnie, zgodnie z informacjami pochodzącymi od organizacji działających na rzecz zwierząt, każdego roku w noc sylwestrowo-noworoczną ginie w całym kraju wiele ptaków, psów i kotów, a inne psy i koty uciekają w panice z domów".

Z kolei poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie zwierząt (druk nr 350, sejm.gov.pl/Sejm10.nsf/PrzebiegProc.xsp?nr=350) dotyczy wprowadzenia do porządku prawnego ograniczenia stosowania petard i fajerwerków dla ochrony i poszanowania zwierząt:

Art. 1. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2023 r. poz. 1580) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 6 dodaje się art. 6a w brzmieniu:

„Art. 6a. 1. Rada gminy może, w drodze uchwały, w celu zapewnienia poszanowania zwierząt, przeciwdziałania i zapobiegania narażaniu zwierząt na cierpienie i stres, utratę zdrowia lub życia, ustanowić ograniczenia i zakazy wykorzystywania wyrobów pirotechnicznych widowiskowych zaliczanych do grupy materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zwanych potocznie petardami lub fajerwerkami.

2. Rada gminy, ustanawiając ograniczenia i zakazy, o których mowa w ust. 1, wskazuje rodzaje i klasy niedozwolonych wyrobów pirotechnicznych, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2378).

3. W uchwale, o której mowa w ust. 1, rada gminy może ustanowić, z powołaniem na ważny

cel, wyjątki i wyłączenia, w szczególności, z uwagi na tradycyjny sposób celebrowania Nowego Roku, dotyczące wykorzystywania niedozwolonych wyrobów pirotechnicznych w dniach 31 grudnia i 1 stycznia.

4. Z uwagi na realizację celu uchwały, o której mowa w ust. 1, rada gminy może w jej treści określić zakaz prowadzenia handlu okrężnego w zakresie niedozwolonych wyrobów pirotechnicznych. Przepisu ust. 3 nie stosuje się.

5. Uchwała, o której mowa w ust. 1, jest aktem prawa miejscowego.”;

Kolejną propozycją jest obywatelski projekt ustawy - o zmianie ustawy o ochronie zwierząt oraz zmianie niektórych innych ustaw (druk nr 700, sejm.gov.pl/Sejm10.nsf/druk.xsp?nr=700), w którym zastosowanie znajduje podobne rozwiązanie:

„Art. 7a.

1. W celu zapobiegania narażaniu zwierząt na cierpienie, utratę zdrowia lub życia zabrania się używania wyrobów pirotechnicznych widowiskowych klasy F2 oraz klasy F3, o których mowa w art. 62c ust. 1 pkt 1 lit. b i c ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 204).

2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy przedsiębiorców i jednostek naukowych, działających na podstawie przepisów ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz podmiotów uprawnionych do używania wyrobów pirotechnicznych widowiskowych na mocy odrębnych przepisów”.

Projekt postłów Klubu Poselskiego Lewicy przewiduje, że rada gminy mogłaby wprowadzić ograniczenie lub zakaz używania wyrobów pirotechnicznych widowiskowych klasy F2 i F3 (różnicowanych ze względu na kwestie bezpieczeństwa) oraz zakaz prowadzenia handlu okrężnego tymi wyrobami. Projekt postłów Klubu Koalicji Obywatelskiej zakazuje używania wyrobów klasy F3, jednocześnie pozwalając radzie gminy wyznaczyć dni 31 grudnia i 1 stycznia, kiedy zakaz nie obowiązuje.

Zgodnie z ustawą o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wyroby pirotechniczne wprowadzane do obrotu klasyfikuje się według sposobu użycia, przeznaczenia i stopnia zagrożenia, w tym poziomu hałasu. Wyroby widowiskowe dzielą się na cztery grupy: F1, F2, F3 i F4. Fajerwerki typu F1, F2 i F3 nie wymagają one pozwolenia na użytkowanie, ale mogą je kupić wyłącznie osoby pełnoletnie. Typ F1 (m.in. zimne ognie, małe fontanny) to wyroby pirotechniczne, które charakteryzują się bardzo niskim zagrożeniem dla zdrowia i życia, a także nieistotnym poziomem hałasu. Są one przeznaczone do użytku w budynkach i na zewnątrz. Natomiast fajerwerki typu F2 są przeznaczone wyłącznie do użytku zewnętrznego, jednak ich poziom zagrożenia i hałasu jest wciąż niski. Mogą to być m.in.

rymskie ognie i małe rakiety. Z kolei wyroby klasy F3 to m.in. petardy i rakiety posiadające średni stopień zagrożenia zdrowia i życia. Te przeznaczone są do użytku na otwartych powierzchniach. Typ F4 przeznaczony jest do zastosowań profesjonalnych i jego używanie wymaga wiedzy specjalistycznej.

Również wojewoda lubelski Krzysztof Komorski wydał 19 grudnia rozporządzenie zakazujące wyrobów pirotechnicznych na terenie województwa lubelskiego od 24 grudnia 2025 r. do 31 stycznia 2026 r. z wyjątkiem 31 grudnia 2025 r. i 1 stycznia 2026 r., korzystając z uprawnień wynikającego z art. 60 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie.

Skoro przedstawiciele władzy ustawodawczej dostrzegli potrzebę zmian, rozważa się przy tym nawet zakaz sprzedaży wyrobów pirotechnicznych, złożony został projekt obywatelski, a dodatkowo również jeden z Wojewodów zdecydował się na wydanie zarządzenia zakazującego, to nie ulega wątpliwości, iż do czasu wejścia w życie ewentualnych zmian w ustawach, zmian zawierających delegacje ustawowe dla organów stanowiących samorządów, zmian pozwalających na uchwalanie aktów prawa miejscowego w przedmiotowej materii, to do czasu wejścia w życie nowelizacji jedynym sposobem na wprowadzenie zakazu używania jest właśnie przepis porządkowy.

W niniejszym uzasadnieniu nieodzowne jest sięgnięcie również do prawodawstwa krajów członkowskich Unii Europejskiej.

W Irlandii kupowanie i użytkowanie fajerwerków bez zezwolenia jest całkowicie zabronione. Z posiadanie nielicencjonowanych fajerwerków grozi kara grzywny do 10 tys. euro lub 5 lat więzienia.

Podobnie w Holandii, której Senat zagłosował 1 lipca br. za ogólnokrajowym zakazem używania fajerwerków. Zakaz ma wejść w życie w Sylwestra 2026/27. Niezależnie od unormowań centralnych istnieją w niektórych gminach w Holandii zakazy dotyczą m.in. okolic szpitali, schronisk dla zwierząt czy niektórych osiedli mieszkaniowych. W 2025 r. fajerwerki w Holandii nadal można kupić w okresie od 29 do 31 grudnia. Fajerwerki typu F2 mogą zakupić i użytkować osoby powyżej 16 roku życia, w przypadku zimnych ogni, które zaliczają się do typu F1, należy mieć ukończone 12 lat. Użycie materiałów pirotechnicznych jest dozwolone 31 grudnia między godz. 18 a godz. 2 w nocy 1 stycznia. Użycie fajerwerków poza tymi godzinami grozi konfiskatą i grzywną w wysokości od 100 do 400 euro.

W Niemczech również można kupić fajerwerki typu F1 i F2 w okresie od 29 do 31 grudnia. Tylko te pierwsze (tzw. zimne ognie) mogą być używane przez cały rok przez osoby powyżej 12 roku życia, natomiast fajerwerki typu F2 używać mogą wyłącznie przez osoby powyżej 18 roku życia między 29 a 31 grudnia. Z kolei, aby użyć materiałów pirotechnicznych typu F3 i F4, wymagane jest specjalne zezwolenie. Używanie fajerwerków w sąsiedztwie kościołów, szpitali czy domów opieki jest zabronione. Również w niektórych częściach Niemiec

obowiązują strefy całkowicie wolne od fajerwerków, m.in. w kilku dzielnicach Berlina. Jak poinformowała na swojej stronie niemiecka policja, prywatne użycie fajerwerków poza okresem sylwestrowym jest zabronione. Za nieprzestrzeganie zakazu może grozić kara grzywny do 10 tys. euro.

W Czechach 1 grudnia br. weszła w życie nowelizacja ustawy o pirotechnice. Zgodnie z nią konsument może zakupić fajerwerki typu F1 od 15 lat, F2 od 18 lat, a te typu F3 od 21 lat z wymaganymi kwalifikacjami zawodowymi. Produkty pirotechniczne w Czechach można nabyć wyłącznie w stacjonarnych sklepach specjalistycznych, a zabronione jest używanie fajerwerków większej klasy niż F1 w okolicach szpitali, schronisk, placówek świadczących usługi socjalne i ogrodów zoologicznych. Istnieją także mapy z obszarami, gdzie obowiązuje zakaz odpalania fajerwerków. Jak informuje czeska policja na swojej stronie, za naruszenie zakazów grozi kara grzywny do 100 tys. koron czeskich (ok. 4 tys. euro).

W Norwegii konsumenci mogą kupić pierwsze trzy klasy wyrobów pirotechnicznych w okresie od 27 do 31 grudnia. Jak informuje norweska Dyrekcja ds. Bezpieczeństwa Społecznego i Gotowości, nielegalne są fajerwerki zaliczane do kategorii rakiet i petard. Te dozwolone można używać tylko w Sylwestra – między godziną 18 w dniu 31 grudnia a godziną 2 w nocy 1 stycznia. Użycie w inne dni wymaga specjalnego pozwolenia. Dodatkowo poszczególne gminy mogą zdecydować o zakazie odpalania fajerwerków w poszczególnych strefach, nie mogą jednak decydować o zakazie dla całej gminy.

Na Węgrzech od grudnia 2025 r. na mocy decyzji Zgromadzenia Metropolitalnego Budapesztu fajerwerki zostały zakazane w większości miejsc publicznych w stolicy. Zgodnie z nowymi przepisami fajerwerki sklasyfikowane jako kategoria F2 i F3 nie mogą być używane w Budapeszcie przed godziną 20 w dniu 31 grudnia ani po godzinie 2 w nocy 1 stycznia. Dozwolony czas został skrócony o połowę, z dwunastu do sześciu godzin. Naruszenie przepisów może skutkować karami administracyjnymi w wysokości od 200 tys. do 1,2 miliona forintów (ok. 500 do ponad 3 tys. euro) w zależności od wagi wykroczenia.

W Wielkiej Brytanii, niebędącej już członkiem Wspólnoty, fajerwerki można kupić w okresie od 26 do 31 grudnia. Zakup materiałów pirotechnicznych możliwy jest również m.in. przed chińskim Nowym Rokiem. Dozwolone są fajerwerki typu F1 od 16 roku życia, F2 i F3 od 18 roku życia. Fajerwerki typu F4 – według prawa obowiązującego w Wielkiej Brytanii – mogą obsługiwać wyłącznie profesjonaliści. Jak podaje strona rządowa Wielkiej Brytanii, za nielegalną sprzedaż lub używanie fajerwerków grozi kara grzywny do 5000 funtów (ok. 5700 euro) lub kara pozbawienia wolności do 6 miesięcy.

Na Malcie, gdzie przemysł pirotechniczny jest dobrze rozwinięty, również obowiązują przepisy dotyczące zakupu i użycia fajerwerków. Fajerwerki kategorii F1 mogą kupić osoby od 12 roku życia, a typ F2 i F3 od 18 roku życia. Kraj ten posiada również różne stopnie licencji uprawniających do produkcji lub obsługi fajerwerków. Kategoria A jest przyznawana wykwalifikowanym osobom w produkcji fajerwerków, za to kategoria B jest przeznaczona dla

asystentów osób z licencją A. Licencję C mogą uzyskać osoby uprawnione do odpalania fajerwerków wyższych klas pod nadzorem osoby z licencją A, a kategorię D przyznaje się osobom odbywającym kurs w celu uzyskania licencji kategorii B. Bez licencji nie można na Malcie produkować fajerwerków ani używać tych z wyższych klas.

Wracając do samego celu uchwały warto przytoczyć słowa jednej z mieszkanek, która w piśmie z dnia 31 grudnia 2025 roku, skierowanym do Urzędu Miejskiego Wrocławia, przekierowanym do Straży Miejskiej Wrocławia, pisze:

„Piszę z poczucia całkowitej bezradności i bezsilności wobec naruszenia przepisów o zakazie używania fajerwerków i wyrobów pirotechnicznych [...]. Od miesiąca nie ma dnia, w którym nie słysząc byłoby wystrzałów, a od ok. 10 dni wystrzały są słyszalne nawet w nocy [...]. Jestem w rozpacz. Zaczęły się we mnie rodzić myśli samobójcze. Nie mam siły na normalne funkcjonowanie w ciągu dnia. Tylko dlatego, że ktoś chce się bawić bez poszanowania prawa innych do odpoczynku, a służby porządkowe nie są w stanie wyegzekwować przestrzegania obowiązujących przepisów [...]”.

Oto przykład, do jakiego stanu może doprowadzić używanie środków pirotechnicznych. Tego rodzaju zgłoszeń, aczkolwiek mniej drastycznych w treści, do Straży Miejskiej Wrocławia wpływają rokrocznie dziesiątki.

Równie istotne są konsekwencje dla zwierząt. Zwierzęta domowe oraz dzikie reagują na gwałtowne bodźce akustyczne w sposób znacznie silniejszy niż ludzie. W okresach intensywnego używania fajerwerków obserwuje się zwiększoną liczbę uciezek zwierząt, ich zaginięć, urazów oraz przypadków ostrego stresu. Zjawisko to dotyczy zarówno zwierząt pozostających pod opieką mieszkańców, jak i ptaków oraz zwierząt żyjących w parkach, lasach komunalnych i innych terenach zielonych miasta.

W wielu zawiadomieniach osoby skarżące wskazują na negatywne oddziaływanie huków oraz błysku, wyzwalanych podczas spalania materiału pirotechnicznego, na zwierzęta, zarówno dziko żyjące, jak i domowe, tu w szczególności psy oraz koty.

Tego aspektu nie można tracić z pola widzenia, aczkolwiek kwestie ewentualnej ochrony zwierząt przed znęcaniem się nie są celem niniejszej uchwały, stąd zostały pominięte, zwłaszcza wobec zawarcia przepisów karnych w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt, zakazujących znęcania się nad zwierzętami, pod którym to pojęciem należy rozumieć zadawanie albo świadome dopuszczanie do zadawania bólu lub cierpienia, w tym złośliwe straszenie lub drażnienie zwierząt (art. 35 ust. 1a w zw. z art. 6 ust. 1a oraz ust. 2 pkt 9 – katalog otwarty, ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt).

Emisje związane ze spalaniem komponentów pirotechnicznych pogarszają również jakość powietrza. W warunkach miejskich, zwłaszcza w sezonie grzewczym, gdy poziomy zanieczyszczeń pyłowych są już podwyższone, dodatkowy impuls w postaci pyłów i gazów

emitowanych podczas używania fajerwerków przyczynia się do dalszego obciążenia środowiska oraz zwiększa ryzyko dolegliwości zdrowotnych, w szczególności u osób z chorobami układu oddechowego i układu krążenia.

Używanie wyrobów pirotechnicznych wiąże się także z istotnym obciążeniem służb publicznych. W okresach wzmożonego używania fajerwerków służby ratunkowe, w tym straż pożarna, policja oraz straż miejska, odnotowują zwiększoną liczbę interwencji związanych z pożarami, zagrożeniami pożarowymi, poparzeniami oraz innymi urazami ciała. Zdarzenia te powodują czasowe zaangażowanie znacznych sił i środków, ograniczając dostępność służb do reagowania na inne nagłe zdarzenia.

Jednocześnie obserwowane jest zwiększone obciążenie szpitalnych oddziałów ratunkowych, do których trafiają osoby z obrażeniami spowodowanymi używaniem fajerwerków, w tym z oparzeniami, urazami kończyn oraz obrażeniami oczu. Skutki tych zdarzeń ponosi całe społeczeństwo, zarówno w wymiarze zdrowotnym, jak i organizacyjnym, a zagrożenia dotyczą również osób postronnych, które nie mają wpływu na decyzję o użyciu pirotechniki.

W świetle powyższych okoliczności Rada Miejska Wrocławia uznaje, że wprowadzenie zakazu używania wyrobów pirotechnicznych widowiskowych stanowi środek konieczny i proporcjonalny do ochrony życia, zdrowia, porządku i bezpieczeństwa publicznego, odpowiadający lokalnym uwarunkowaniom przestrzennym i społecznym miasta.

Używanie wyrobów pirotechnicznych widowiskowych, takich jak fajerwerki, petardy czy race, powoduje gwałtowne i niekontrolowane oddziaływania w przestrzeni publicznej. Materiały te generują impulsy hałasu o bardzo wysokim natężeniu, nierzadko przekraczającym poziom uznawane za bezpieczne dla zdrowia człowieka, a jednocześnie powodują emisję pyłów i substancji chemicznych do powietrza. Skutki te nie mogą zostać ograniczone do granic jednej nieruchomości, ponieważ rozchodzą się w przestrzeni miejskiej, oddziałując na osoby trzecie oraz na środowisko.

W warunkach zwartej zabudowy miejskiej brak jest realnej możliwości korzystania z pirotechniki w sposób, który nie naruszałby spokoju, zdrowia i bezpieczeństwa innych osób. Nagłe wybuchy dźwiękowe stanowią źródło silnego stresu dla wielu mieszkańców, w szczególności dla dzieci, seniorów oraz osób z zaburzeniami neurologicznymi i nadwrażliwością sensoryczną.

W niniejszej uchwale wprowadza się, na zasadzie wyjątku, poprzez odstępstwo od zakazu określone m.in. w § 3, dopuszczalność użycia środków pirotechnicznych, o ile wykorzystywane są do uruchamiania pojazdów lub innych urządzeń bezpieczeństwa, wykorzystywane są na scenie wewnątrz lub na zewnątrz budynków, w tym w produkcji filmowej i telewizyjnej lub do podobnego użytku bądź używane są o celów rozrywkowych w ramach działalności uregulowanej w ustawie z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz.U.2024.87 t.j. z dnia 2024.01.24).

Odstępstwa przewidziano również w § 4 i § 5 Uchwały.

Gdy rzecz idzie o obszar objęty zakazem, to co do zasady akt prawa miejscowego obejmuje Gminę Wrocław.

Wskazując miejsce dostępne dla publiczności, niezdefiniowane poprzez definicję legalną w jakimkolwiek akcie prawnym, odnieść się należy do zastosowanego analogicznego rozwiązania w art. 145 § 1 k.w.: „*Kto zanieczyszcza lub zaśmieca obszar kolejowy lub miejsca dostępne dla publiczności, a w szczególności drogę, ulicę, plac, ogród, trawnik lub zieleniec*” oraz do ustawy z dnia 14 marca 2014 r. o zasadach prowadzenia zbiorów publicznych: „*miejsca publiczne to miejsca ogólnodostępne, a w szczególności ulice, place, parki i cmentarze*” (art. 1 ust. 2 tejże ustawy).

Poprzez § 2 pkt 2 wkracza się zakazem na teren nieruchomości prywatnych, jednakże zastosowane tutaj rozwiązanie posiłkuje się art. 144 ustawy Kodeks cywilny:

„Właściciel nieruchomości powinien przy wykonywaniu swego prawa powstrzymać się od działań, które by zakłócały korzystanie z nieruchomości sąsiednich ponad przeciętną miarę, wynikającą ze społeczno-gospodarczego przeznaczenia nieruchomości i stosunków miejscowych”.

Akt prawa miejscowego może oddziaływać na własność.

Dla przykładu na mocy art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami *Rada gminy, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiego konserwatora zabytków, na podstawie uchwały, może utworzyć park kulturowy w celu ochrony krajobrazu kulturowego oraz zachowania wyróżniających się krajobrazowo terenów z zabytkami nieruchomymi charakterystycznymi dla miejscowej tradycji budowlanej i osadniczej. Uchwała określa m.in. nazwę parku kulturowego i jego granice* (tamże, art. 16 ust. 2). Każda zatem nieruchomość, niezależnie od struktury własności, objęta zostaje ewentualnymi zakazami i nakazami.

Z kolei na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach *Rada gminy, po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, uchwała regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, zwany dalej "regulaminem"; regulamin jest aktem prawa miejscowego. Regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy* (tamże, art. 4 ust. 2).

Tutaj również prawodawca dopuścił swoiste wejście przez wydawane z mocy ustawy przepisy (regulaminy utrzymania czystości i porządku) na nieruchomości prywatne.

Tam natomiast, gdzie wolą prawodawcy oddziaływanie organu stanowiącego gminy miało zostać ograniczone do przestrzeni wyłącznie publicznej, racjonalnie zostało to wskazane, np. w art. 14 ust. 2b ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi: *„Rada gminy może wprowadzić, w drodze uchwały, w określonym miejscu publicznym na terenie gminy odstępstwo od zakazu spożywania napojów alkoholowych”.*

W tej samej ustawie dopuszczone zostało również unormowanie tego rodzaju: „W innych niewymienionych miejscach, obiektach lub na określonych obszarach gminy, ze względu na ich charakter, rada gminy może wprowadzić czasowy lub stały zakaz sprzedaży, podawania, spożywania oraz wnoszenia napojów alkoholowych” (art. 14 ust. 6).

Tego rodzaju ograniczenia nie narzuciła na Radę władza ustawodawcza w art. 40 ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym: „W zakresie nieuregulowanym w odrębnych ustawach lub innych przepisach powszechnie obowiązujących rada gminy może wydawać przepisy porządkowe, jeżeli jest to niezbędne dla ochrony życia lub zdrowia obywateli oraz dla zapewnienia porządku, spokoju i bezpieczeństwa publicznego”, co w połączeniu z normą zawartą w art. 40 ust. 1 u.s.g. („Na podstawie upoważnień ustawowych gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących **na obszarze gminy**”) i art. 1 u.s.g. („Mieszkańcy gminy tworzą z mocy prawa wspólnotę samorządową. Ilekroć w ustawie jest mowa o gminie, należy przez to rozumieć wspólnotę samorządową oraz odpowiednie **terytorium**”) nie pozostawia wątpliwości, iż przepis porządkowy reguluje nie tylko to, co dzieje się w miejscach publicznych, ale również te dziedziny życia, aktywności członków wspólnoty, który chociaż podejmowane są na terenie nieruchomości prywatnej, to jednak mają skutek na nieruchomościach sąsiednich, także gminnych, ale i prywatnych.

W odniesieniu do wejścia w życie projektowanej uchwały należy wskazać, iż zastosowanie znaleźć muszą przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz.U.2019.1461 t.j. z dnia 2019.08.05), regulujące zasady wprowadzania w życie przepisów porządkowych. W myśl art. 4 ust. 3 tej ustawy, przepisy porządkowe wchodzi w życie po upływie trzech dni od dnia ich ogłoszenia. Natomiast na zasadzie jej art. 14 ust. 1 przepisy porządkowe ogłasza się w drodze obwieszczeń, a także w sposób zwyczajowo przyjęty na danym terenie lub w środkach masowego przekazu, za dzień ogłoszenia przepisów porządkowych uważa się dzień wskazany w obwieszczeniu (tamże, ust. 2), a ogłoszenie przepisów porządkowych w sposób określony w ust. 1 nie zwalnia z obowiązku ich ogłoszenia w wojewódzkim dzienniku urzędowym (ust. 3).

Warunkiem koniecznym jest wobec powyższego publikacja w formie obwieszczeń celem uzyskania waloru promulgacyjnego, jakim jest ogłoszeniem w rozumieniu art. 88 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., zaś pozostałe formy, w tym zamieszczenie uchwały w wojewódzkim dzienniku urzędowym stanowią dodatkową, aczkolwiek również obligatoryjną formę podania aktu do publicznej wiadomości. Z tej przyczyny przyjmowane są dwa sposoby ogłoszenia, nieograniczające publikacji jedynie do opublikowania w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego (vide: Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 27 stycznia 2016 r., sygn. akt II SA/Wr 731/15). Nie uzależniono daty wejścia w życie od daty publikacji w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego, albowiem byłoby to sprzeczne z prawem. Wejście w życie przepisów

porządkowych uzależnione jest bowiem od innej formy ogłoszenia - tj. ich obwieszczenia (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 25 lutego 2016 r., sygn. akt II SA/WR 799/15).

Wprowadzenie w życie uchwały nie wiąże się z wydatkowaniem środków budżetowych Miasta, pozostaje bez wpływu na dochody i wydatki Miasta. Wprowadzenie w życie uchwały nie wymaga zwiększenia zatrudnienia do obsługi realizacji zadania, nie wymaga poniesienia innych dodatkowych wydatków na funkcjonowanie Urzędu oraz nie będzie powodować w przyszłości innych dodatkowych kosztów niż ponoszone przed jej wprowadzeniem.